

PROLOGAS

Skiriu Bufeį. Iš visos širdies.

Akinamai tvykstelėjusio žaibo šviesoje juodo dangaus fone išryškėjo kontrastingos medžių apybrėžos, beveik tuojau pat sudundėjo žemę drebinantis griaustinis. Prapliupo šaiži liūtis.

Po ažuolu susigūžęs žmogus su permirkusiu apsiaustu plūdosi paskutiniais žodžiais. Kur protas – tokį darganotą vakarą vesti šunį pasilakstyti! Nutarė traukiasi namo, kai tik lietus bent kiek apmalš. Bet kurgi šuo? Matyt, pabūgęs griausmo tirta kur nors pakrūmėje.

– Reksai! Eik šen, netikęs šunėke! – Šuva tamsoje sulojo, tik žmogus nesusigaudė kur. – Reksai, čionai! Mikliau! – Reksas suunkštė, suviauksėjo ir, kažką įsikandęs, grįžo pas šeimininką. Sulytas kailis buvo patamsėjęs. – Na ką čia atsitempei?

Tasai netikša, suradęs kokią seną stipeną, jos prisirydavo, o paskui – namuose – galuodavosi ant patiesaliuko, be paliovos vemdamas. Bet ši kartą stipena nė iš tolo nepanėšėjo į sudžiūvusią. Be to, siaubingai dvokė.

Šeimininkas pamėgino radinį atimti, bet šuva tik grėsmingai suurzgė ir dar tvirčiau sukando savo grobį – atiduoti jo neketino. Žmogus atitraukė ranką. Reksas buvo parsinešęs gabalą išpurtusios, apzmekusios mėsos.

– Mesk! – paliepė šeimininkas. Šuo vėl piktai

suurzgė. Pagriebęs už antkaklio, žmogus purtė tol, kol grobis išsprūdo Reksui iš nasrų ir šlumštelėjo į žolę. Išsiėmęs iš apsiausto kišenės žibintuvėlį, vyriškis pašvietė ir pasibaisėjęs net atšoko. – Dievuliau!.. Dievulėliau!..

Šuva buvo begriebiąs savo radinį, bet šeimininkas spėjo sučiupti už antkaklio. Viena ranka šį laikydamas, kita atsisisagstė lietpaltį ir sugrabaliojo mobilųjį.

– Panele! – sušuko, perrėkdamas lietaus šiurenimą. – Sujunkite mane su policija... Dentono policija!

Ant stalo kabinete užsikvėpęs kriminalistas inspektorius Džekas Frostas pakėlė akis: lauke tvykstelėjus žaibui, lempos lubose sumirksėjo. Jis atsistojo ir, priėjęs prie lango, pažvelgė į automobilių aikštelę, kur lietaus čiurkšlės talžė atspindžius balose.

– Prakeikta liūtis, – sumurmėjo Frostas, patenkintas, kad niekur nereikia eiti.

Vis dėlto dargana turi vieną gerą bruožą: tokiu oru piktadariai lindi savo irštvoje.

Inspektorius grįžo prie stalo, vėl paėmė rašiklį ir įniko į automobilio eksploatavimo išlaidų kvitus. Kuo kruopščiausiai pertaisė šešetuką į aštuonetą.

Atsainiai pasibeldęs, į kabinetą įžengė nuovados seržantas Bilas Velsas.

– Džekai...

Frostas net galvos nepakėlė.

– Bilai, žaisti dabar neisiu. Matai gi – namų darbus darau.

– Įkliūsi syki per tas klastotes, – šypsodamasis perspėjo Velsas.

– Neįkliūsiu. Velnias saviškius saugo, – suburbėjo inspektorius ir padėjo rašiklį. – Ar galiu tikėtis puodelio arbatos?

– Džekai, nėr kada siurbčioti arbatos. Ką tik paskambino kažkoks vyriokas. Iš Dentono miško. Jo šuo rado nukirstą žmogaus koją.

– Pasakyk jam, kad paskambintų, kai ras visa kita, – atšovė Frostas. Lauke nugriaudėjo ir lempos vėl sumirkčiojo. – Užjaučiu nelaimėlį, kurį siūsi tikrinti įvykio.

– Džekai, be tavęs daugiau neturiu ko pasiūsti. Džordanas ir Simsas vis dar ligoninėje, pas tą aikštelėje užpultą merginą.

Frostas dirstelėjo pro langą, vildamasis, kad lietus bus bent kiek aprimęs.

– Šūdienė! – sukeikė.

Kliokė dar smarkiau.

Bilas Velsas nusižiovavo, krumpliais pasitrynė akis ir pažvelgė į laikrodį. Antra valanda, o Frosto nė balso. Laikas slinko kankinamai lėtai. Kameros buvo tuščios. Per tokią bjauratį nuolatinis reikalaujančių, dainuojančių ir vemiančių girtuoklių kontingentas nė nosies į lauką nekišo. Seržantas nuobodžiavo. Pasišaukęs konsteblių Koljerį, liepė atnešti arbatos ir išskleidė „Dentono aidą“. Staiga atsivėrė laukujės durys ir į priimamąjį šuoru įsiveržė vėjas. Kiaurai peršlapęs kriminalistas inspektorius Frostas ant stalo priešais Velsą nudrėbė sulytą perregimą plastikinį maišą su išbrinkusia žemėta žmogaus koja. Blyškioje jos odoje kur ne kur tamsavo juosvai žalių pelėsių lopinėliai. Koja

buvo nupjauta ties šėivikaulio galva, ant pirštų matėsi šuns dantų paliktų žymių.

– Jeigu kas nors praneš apie dingusią koją, gali pasakyti, kad radome, – tarė Frostas ir nusivilkęs lietpaltį gerai pakratė. Lašai pažiuro ant grindų.

– Jergutėliau, Džekai, kur radai, ten reikėjo ir palikti. Šita koja gali būti žmogžudystės įkaltis, – pasakė nuovados seržantas.

– Ką – palikti ir dar pastatyti jos saugoti kokį bėdžių konstėblį? Mes, beje, net nežinome, kur šuo tą koją pastvėrė. Neketinu tamsoje šlaistytis po Dentono mišką ir ieškoti likusių kūno dalių. – Inspektorius per plastiką pabaksnojo į blauzdą. – Tikriausiai iš ligoninės... kokio nors silpnapročio medicinos studento pokštas.

– Ką man su ja daryti? – paklausė Velsas.

– Dėk į orkaitę ir kepk penkiolika minučių arba – į šaldytuvą. Jeigu iki ryto niekas nesuvalgys, siųsk ekspertams.

Seržantas suraukė nosį.

– Smirdi, – burbtelėjo.

– Maniau, tu pabezdėjai, – atkirto Frostas ir, nužvelgęs radinį, pridūrė: – Iš pat ryto pasiųsk porą laisvų vyrukų – gal ras dar ką nors. Bet tegul nepersistengia. Neverta gaišti laiko.

– Šit kas dar, Džekai. Ta užpultoji penkiolikmetė, Selė Marsden... Ką tik skambino Džordanas. Mergaitė išprievartauta. Panašu į kitus du atvejus.

– Velniai rautų! – atsiduso inspektorius. – Lyg vieno rūpesčio būtų negana. – Jis dar kartą nupurtė nuo apsiausto lašus. – Ką gi, važiuoju.

– Neverta, – atsakė Velsas. – Iki ryto medikai jos kalbinti vis tiek neleis.

Frostas nusižiovavo. Važiuoti namo buvo nebe laikas.

– Ar yra tuščių kamerų? Pasnausčiau.

– Gali rinktis, – pasiūlė seržantas.

Inspektorius vėl nusižiovavo.

– Septintą atsiųsk manęs pažadinti kokią gražuolę – be kelnaičių, užtat su arbatos puodeliu. Jei-gu ta mergaitė išprievartauta, į ligoninę reikia nuvažiuoti kuo anksčiau. Darbų per akis, nors persiplėšk – dėkui akiniuočiui Hariui, kuris, pataikaudamas policijos viršininkui, perleido Hoklio skyriaus reidui kovai su narkotikais pusę mūsiškių: „Imkite, kiek norite, pone. Šiaip ar taip, Frostas nieko neveikia, susidoros ir vienas.“

Prieš eidamas nusenūsti, jis dar užsuko į kabinėtą cigarečių. Lietus čaižė lango stiklą kaip čaižės. Naktis buvo bjauri.